

PROLOGAS

Kaldoras Narsusis stovėjo kalno papėdėje. Jo bronziniai šarvai žėrėjo blyškioje ryto šviesoje.

– Ugnies drakonas netoliese. Jaučiu jį. – Riteris mostelėjo kardu į miglos gaubiamą kalno viršūnę. – Mūsų karalystės labui jį reikia sutramdyti!

– Sėkmės, sere, – palinkėjo jaunas jo pažas Edvardas.

Kaldoras ištiesė šarvo dengiamą ranką ir uždėjo ją Edvardui ant pe- ties. Jiedu abu suprato, kad daugiau gali nepasimatyti.

Riteris pasisuko ir ėmė kopti plynu, tamsiu šlaitu. Jo pėdos slidinėjo ir čiužinėjo ant akmenų. Bet jis ryžtingai judėjo pirmyn, lėtai kopdamas aukščiau ir aukščiau. Netrukus migla apgobė riterį ir jis pradingo iš akių.

Liko tik nyki tyla. Edvardas pa- šturpo. Staiga kalnas suvirpėjo.

Edvardas jautė, kaip virpesys per- eina jo pėdomis, o paskui ir kojomis. Kalnas taip stipriai sudrebėjo, kad jis suklupo ir smakru atsitrenkė į žemę. Burnoje Edvardas pajuto metalo skonį. *Kraujas!*

Kas gi tai?

– Kaldorai! – stodamasis sušuko Edvardas, o po jo kojomis judėjo akmenys. – Sugrįžkite!

Bet jo balsą užgožė iš visų pusių sklindantis gergždesys. Kalnas stipriai drebėjo. O jeigu kalnas užgrius jį?

Edvardą sukaustė panika. Širdis daužėsi, jis žvilgtelėjo aukštyr ir pamatė, kaip dvi išsikišusios uolos sujudėjo. Kai jos pasislinko, jų aštrūs iškyšuliai blykstelėjo šviesoje. Staiga jos perskrodė orą kaip du milžiniški kirviai. Edvardas krūptelėjo.

Kai rūkas prasisklaidė, Edvardas pastebėjo Kaldorą, įsikibusį kalno krašto. Tuomet už riterio kažkas iškilo – Edvardas pamatė blykstelėjusią akį ir storus kietos odos žvynus.

Tai buvo dygliuota didžiulio drakono galva!

Staiga paaiškėjo baisi tiesa. Jo šeimininkas teisus. Žvėris buvo arti. Tai ne kalnas... tai buvo drakonas! Jausdamas užplūstančią baimę, Edvardas pažvelgė žemyn ir suprato, kad jis stovi ant drakono uodegos – o Kaldoras laikosi įsikibęs pabaisos nugaros! O tos dvi kyšančios uolos buvo galingi drakono sparnai. Jis norėjo bėgti, bet kojas sukaustė baimė.

Dabar jis matė, kaip drakonui sunkiai alsuojant kilnojasi jo šonai. Iš padaro šnervių sklido garai.

– Kaldorai, sugrįžkite! – vėl sušuko Edvardas. Bet baisus riaumojimas užgožė jo žodžius.

Drakonas vėl išskleidė sparnus ir bauginančiai ritmingai ėmė plakti jais orą.

– Jis kyla! – šūktelėjo Edvardas. – Kaldorai, greičiau...

– Atsitrauk! – nuskambėjo vos girdimas Kaldoro balsas. – Eik į miestą. Perspėk karalių Huga. Bėk!

Nespėjus Edvardui net pajudėti, drakonas mostelėjo uodega ir Edvardas nulėkė į šalį. Jis smarkiai trenkėsi į žemę ir drebėdamas sunkiai gaudė orą, o siaubingas Žvėris pakilo į orą. Kaldoras garsiai šūkčiojo.

Edvardas atsistojo ir mėgino bėgti paskui šeimininką, bet drakonas jau buvo pakilęs aukštai. Jis garsiai suriaumojo ir dangų nušvietė oranžinės liepsnos pliūpsnis. Kai jis

pradingo tolumoje, apdegusi ir rūks-
tanti Kaldoro pirštinė šleptelėjo ant
žemės greta Edvardo. Pirštinėje buvo
suspaustas auksinis raktas.

Vis dar sklido Kaldoro šūksnių
aidas. Paskui stojo tyla. Riterio ne-
bebuvo.

Jo misija išvaduoti drakoną iš
nelemtų Malvelo kerų žlugo.

